

Ксенія Муріна: актриса, якій «Брехня» подарувала крила

Вона красуня і справжня жінка, зіткана з протиріч, які природно становлять її сутність. Кокетка і турботлива мама, чуйна подруга й уважна співрозмовниця. Вона легко пірнає у вир споминів чи, окрилена мріями, злітає на вершини театрального бомонду. Професійно володіє голосом, при цьому ноти, як і фізика, для неї залишилися чимось незрозумілим і недосяжним. Ніколи не любила вчити вірші, нині ж без проблем читає напам'ять довгі монологи. Така вона – артистка драми Рівненського академічного українського музично-драматичного театру Ксенія МУРИНА.

Ксенія – корінна рівнянка. Закінчила ЗОШ № 27. Жоден концерт чи творчий захід не обходився без її пісень. Як і всі дівчатка, вона мріяла стати моделлю чи артисткою. Та найбільше її дівочу душу полонили мрії про співочу кар'єру.

Ще в ранньому віці дуже захотіла навчитися грати на скрипці. Мама (лікар-неонатолог) і тато (підприємець, який все життя займається перевезенням) відразу зрозуміли, що їхня дитина має творчу натуру і що саме це треба заохочувати. Та в обох рівненських музичних школах викладачі так часто змі-

«Панна» Вікторія Дембіцька. Не роках розвинуту, струнку Оксану вона помітила вже після конкурсу. Окинувши професійним поглядом, взяла її за руку і сказала: «Ти мені подобаєшся, їдемо на кастинг!»

Буквально за кілька годин дівчина вже дефілювала в театрі, на кастингу у якому її визнали достойною виборювати першість серед кращих моделей України на конкурсі краси в Одесі.

– При всіх моїх зовнішніх даних і параметрах, це була непогана можливість, щоб реалізувати себе в модельному бізнесі. Але на той час, можливо, мені

Кожен крок був, щоб щось довести собі

жисер Олексій Кужельний) об'їхала всю Україну. У «Синій птасі» Метерлінка переграла всіх фей.

вати і співати. Ніяких особливих зусиль у тій виставі від мене не вимагалось, – розповідає Ксенія Муріна. – Потім були ще якісь вистави, але більшою такою роботою стала «Моя дружина брехуха», яку ставив Володимир Петрів. Це також мюзикл і також головна роль. Але з цим режисером надзвичайно цікаво працювати. Він сам актор, який вміє відкривати потаємні резерви в акторів.

Потім були вистави «І не однаково мені», «Лимерівна», «Сватаня на Гончарівці». Але більше сутність молодій актриси глядач побачить після вистави «Темно-синій ескорт» (Юрій Паскар). Саме після цієї постановки Володимир Петрів запропонував актрису на головну роль у «Брехні».

Легкість і природність досягаються великою працею

– Вважаю, що роль Наталії Павлівни у «Брехні» – це перша повноцінна роль, де я на сцені упродовж майже всієї вистави. Тут я співаюча драматична актриса, – розповідає Ксенія Муріна. –

нювалися, що згодом у дівчинки бажання опанувати цей інструмент зникло. Втім, вона в музичній таки довчилася. Переконана, що саме гра на скрипці розвинула її бездоганний слух. А ще далися взнаки уроки з вокалу, хору, заняття в ансамблі сучасної пісні «Меридіан» Палацу дітей та молоді.

– З нашої родини, напевно, я найбільше пов'язана з творчістю. Хоча моя менша сестра Марія також закінчила музичну школу, добре грає на фортепіано, гарно співає, – розповідає Ксенія Муріна. – Ще коли був живий дідусь, на якесь свято і після чарки всі разом, у своєму колі, ми могли душевно поспівати. Але завжди говорили, що артистка – це я. Коли приходили гості, неодмінно звучало: «Оксано, співай!»

Для модельного бізнесу не вистачило характеру

У 13 років батьки підтримали її щодо занять у першій рівненській модельній школі «Стан». Мама не робила якихось особливих ставок на такі заняття, але розуміла, що це допоможе доньці знайти себе і випрямить сутулу спину.

Якось у школі проводили конкурс краси. Оксана, як «досвідчена» модель, допомагала одній з учасниць підготуватися до конкурсу: вчила дефілювати, рухатися по сцені, бо в школі на той час не так багато дівчат займалось у модельному агентстві.

Головою журі конкурсу була директор модельного агентства

не вистачило характеру, – зізнається Ксенія Муріна. – А ще взяла своє мої мрії про вокальне майбутнє.

Навіть наважилася на прослуховування у самої Діани Петриненко, яка відзначила унікальні вокальні дані рівнянки і запропонувала вступати до консерваторії. Втім, сім років навчання в консерваторії чи музичному училищі, щоб отримати можливість зайнятися вокалом, дівчині видалися надто довгим і нудним заняттям. Вмить згадалося сольфеджіо, читка хороших партитур, запах заплених музичних збірників і старих приміщень, у яких просто не вистачає повітря та світла, натомість хотілося щосили тікати від неприємних споминів.

Якось Оксана поїхала від модельної агенції «Панна» на черговий конкурс краси, де крім зовнішніх даних кожна учасниця мала показати і творчий хист: щось заспівати і прочитати невеликий уривок. Разом з актрисою Рівненського драмтеатру, на той час директоркою модельної агенції «Панна» Аллою Луценко дівчина підготувала уривок Химки за п'єсою «За двома зайцями».

Виступ рівнянки дуже всім сподобався, а після конкурсу до них підійшла переповнена враженнями жінка і запитала, чи не хотіла б вона вступати до театрального вишу імені Карпенка-Карого.

– Ми з мамою аж переглянулися, нас ніби обох осінило. З того часу й почали ми думати в цьому напрямку: адже для акторської професії важливими є і зовнішні дані, і музичність, і вміння триматися на публіці, – згадує Ксенія Муріна.

Дівчина надзвичайно старанно підготувалася до вступу. І невдовзі з усіх мистецьких предметів на вступних іспитах отримала найвищі бали. Відтак її без проблем зарахували на акторський факультет Київського національного університету театру, кіно і телебачення імені Івана Карпенка-Карого. Керівником курсу був народний артист України Олег Шаварський, який до того ж працював у театрі імені Франка.

З першої миті Ксенія відчула себе у своїй стихії. Усі п'ять років була у вирі студентського навчання: іспити, тренажі з акторської майстерності, покази, репетиції.

– Було дуже складно, деколи тільки пізно вночі потрапляла на квартиру. Але це були найкращі роки у моєму житті, – зізнається Ксенія Муріна. – А ще було надзвичайно цікаво. Бо я займалася тим, що люблю. Відчувала себе у тій творчій стихії як риба у воді. Мене просто полонив світ театру.

Вабали нові знайомства, можливість бачити і аналізувати роботу в інших театрах, їхні сміливі та креативні постановки.

У студентські роки дівчина не боялася експериментувати, сміливо бралася за вікові ролі, тож у її доробку і мадам Олександра («Коломба» Жана Ануя), і Сара Бернар, роль старшої жінки «У пущі» Лесі Українки, і молоденька актриса у «Мольєрі» Булгакова).

Після закінчення вишу два роки дівчина шукала себе в Києві. Упродовж цього часу грала на малій сцені в Палаці «Україна», в антрепризовому театрі «Абетка» (режисер Андрій Білоус) – у виставі Рощина «Валентин і Валентина». З «Казкою» у театрі «Сузір'я» (ре-

жисером Катерина Мухоморова) відкривала щось нове у собі і збагачувалася новим досвідом. При цьому наполегливо шукала свій театр, а ще ходила на вокальні кастинги. Мрія про спів не покидала її. Хоча вдома постійно чула від рідних прохання повернутися додому.

– Насправді я пройшла дуже багато кастингів, багато поспілкувалася з продюсерами. Скрізь мова зводилася до грошей, та таких коштів не було ні в мене, ні в моїх батьків, – зізнається Ксенія Муріна. – Але ці всі походеньки та кож були моїм певним досягненням: я навіть пройшла відбір на «Нову хвилю». Вважаю, що кожен крок був для того, аби довести собі: я це зможу.

До Рівного приїжджала лише на канікули. Одного разу, коли Ксенія гостювала у батьків, мама сказала: «А ти б не хотіла сходити в наш театр і запитати, можливо, тут є місце для тебе? Бо скільки вже можна в тому Києві микатися-микатися!»

Недовго думаючи, пішла в театр у розвідку. Вирішила поспілкуватися з директором театру Володимиром Петрівим і про все дізнатися з перших уст.

На той час театру справді потрібна була актриса, яка співає. Ніна Ніколаєва збиралася в декретну відпустку, а відкриття театрального сезону незабаром. Негайно мали вводити на головну роль актрису в мюзикл «Любов по-американськи». От нею і стала Ксенія Муріна, яка й відкрила театральний сезон 2011 року у рівненському театрі.

– Це була така легка музична комедія, де треба було жарту-

вати. Я не професійна вокалістка і завжди акцентую на цьому увагу, і не зазіхаю на те, що я супервокалістка. При цьому маю в своєму арсеналі надзвичайно круту роль Жанни д'Арк у «Білій вороні». Вона мені дуже подобається своєю емоційністю.

«Брехня» – це не видовище і не мюзикл, це театр людських почуттів, у ній зроблено все, щоб зберегти інтимність. Це ніби сповідь жінки, яку стосунки загнали в глухий кут. Природність і легкість, яку побачить глядач, досягалася великою працею.

Ксенія каже, що найскладніше у виставі було не грати когось, а залишитися собою, навіть оголитися й рухатися по сюжетній канві відповідно до своєї природи.

– У житті я не вмію обходитися так з чоловіками, як Наталія Павлівна. Тож ця роль, як подарунок долі, щоб відчути себе зовсім іншою жінкою. Хоча роль Наталії Павлівни мені дуже близька за характером: я теж турботлива, люблю свою родину, завжди хочу зробити щось приємне своїм рідним, – зізнається Ксенія Муріна.

Втім, актриса переконана, що жінці, навіть маючи чоловіка і хороши сім'ю, треба подобатись іншим. Це буде надихати її, давати життєствердну енергію. Така природа жінки. Вихід, який знайшла головна героїня, – лише художнє вирішення конфлікту, акторці він не близький. «Брехню» вважає результатом хорошої роботи злагодженої команди, у яку кожен приніс щось своє та доповнив одне одного. Це важка праця, але гарні відгуки надихають на нові звершення.

Оксана ПИЦЬКА